

at kunne virke efter deres Hensigt og Forudsætninger. Det ligger i Sagens Natur, at de syge skal ikke flyttes, men blive paa Stedet, medens en arbejdsløs netop skal flyttes. Man maa derfor have Landskasser i det paagældende Fag. Altsaa, det modsatte af, hvad der ergældende for Sygekasser, er Tilfældet med Arbejdsløsheds-kasserne, og jeg tror derfor, at der i Administrationen af disse vil blive en syndig Forvirring, hvis der skal være saadanne Indtægtsbestemmelser, som her er Tale om. Jeg skal nærmere omtale et Eksempel med 5 ugifte Mursvende, der i forskellige Aar rejser fra Sted til Sted og derved faar Indtægtsgrænsernes Smerter at føle. Forskellen paa Indtægtsgrænserne er følgende: mellem København og Stationsbyer 10 Kr. om Ugen, mellem Købstæder paa over 20,000 Indbyggere og Stationsbyer 6 Kr., mellem mindre Købstæder og Stationsbyer kun 2 Kr.; mellem Byerne af de forskellige Størrelser og de egentlige Landsbyer er den noget større, nemlig henholdsvis 14, 10, 6 og 4 Kr. Naar altsaa en Mand fra København kommer ud paa Landet og faar en Indtægt, som i København ikke vilde være over Grænsen, saa er denne Indtægt derude 14 Kr. for stor — om Ugen. Man kunde med et populært Udtryk sige, at denne Forskel er, hvad en lille Familie kan leve af. Det er jo en ganske formidabel Forskel. Forudsætningen for Arbejdsløsheds-kassernes Virksomhed er jo, at vedkommende skal drives ud paa Landet, men naar han derude bliver arbejdsløs i det kommende Aar, nægtes der ham Understøttelse.

For at vise, hvor galt disse Bestemmelser kan virke, skal jeg, som sagt, anføre et Eksempel med 5 ugifte Mursvende fra Hobro — der kan vist opstilles mange andre og grellere Eksempler. I Hobro stopper Arbejdet op, men de har haft godt Arbejde og tjent en Ugeløn af 24 Kr. Dette er dog indenfor Rimelighedens Grænser, thi Overenskomsterne slutes for en Landsdel ad Gangen, og der findes ikke den Forskel i Lønnen, som der er mellem Indtægtsgrænserne i Lovforslagets § 5. Der kan være en Forskel hist og her, men i Almindelighed er Overenskomsten ens for hele Landsdelen. Naar Fortjenesten ikke bliver større paa Landet, end Tilfældet er, er det vel, fordi man der er mere primitivt indrettet, det gaar i et andet Tempo. Jeg ved ikke rigtig, hvad Grunden er, men man tjener i hvert Fald i Almindelighed mindre paa Landet end i Byerne; der er i disse altid lidt mere Fart over Arbejdet,

×

mangen Gang af den Grund, at der er mere af samme Slags. Nu har altsaa de 5 Mursvende i Hobro tjent 24 Kr. om Ugen. Det vil man ikke betragte som nogen svimlende Indtægt — lad os dog sige, at de har været heldige, for Held hører der til for at have Arbejde Aaret rundt. Dette maa ogsaa forudsættes i Lovforslaget, thi man kan dog ikke forudsætte, at Folk just skal være arbejdsløse for at leve i dette Land; den Mulighed, at man kan have noget at bestille hele Aaret igennem, skulde dog ikke være helt udelukket. Men nu er der altsaa ikke mere at bestille i Hobro for vore 5 ugifte Mursvende, og de rejser saa til Aarhus. Med de 24 Kr.s Fortjeneste i Hobro bliver de bemidlede, altsaa afskaarne fra at faa Hjælp i det følgende Aar. I Aarhus gælder den samme Tarif, ogsaa der tjener de 24 Kr. om Ugen. Det mærkelige er nu, at de med en saadan Indtægt vilde blive anset for ubemidlede, hvis de det foregaaende Aar havde arbejdet i Aarhus, men nu efter Lovforslaget er bemidlede og derfor ikke kan faa Hjælp, hvis de bliver arbejdsløse. De er imidlertid heldige, de har paa Grund af Vejrliget Arbejde hele Aaret rundt. Næste Aar rejser de til Odder; der tjener de kun 20 Kr. om Ugen. I Aarhus vilde de være ubemidlede med den Indtægt, de har i Odder, men de er i Odder bemidlede efter den Fortjeneste, de havde i Aarhus det foregaaende Aar. Saa hører Arbejdet op, og de rejser til en egentlig Landsby. Deres Ugeløn er der 16 Kr., og de er altsaa efter Stedets Forhold ubemidlede, de overskrider ikke Lovens Grænse, men da de i Odder det foregaaende Aar havde 20 Kr., bliver de ogsaa her i Landsbyen bemidlede. Det er dog en ret aparte Slags Krøsus, den Mand, der nu har 16 Kr. om Ugen. Han er saa bemidlet, at han i 4 Aar ikke har været i Stand til at opnaa Hjælp fra en Arbejdsløsheds-kasse. Det er i Arbejdsløsheds-kassernes, altsaa ogsaa i Statens, Interesse, at Arbejdskraften flyttes fra det Sted, hvor den ikke kan finde Anvendelse, derhen, hvor der er Brug for den. Men naar en Arbejder foruden at have mindre Fortjeneste end før selv skal bære hele sin Arbejdsløshedsrisiko, kan man ikke blive meget forbavset, hvis han vil være mindre veltillfreds med at blive flyttet til et Sted med lavere Indtægtsgrænse. Man skal ikke friste Folk, synes jeg. Men det gør det foreliggende Lovforslag, det frister dem i høj Grad til at ønske sig fritaget for at flyttes til et Sted med en